

Gaál Zsuzsa

Állatmesék 1.

Mese a kiskakasról meg az EU-ról

Az Óperenciás tengeren innen és az Üveghegyen túl /ott, ahol a kurtafarkú mobilpostás túr/, élt egy tarka kiskakas, Gyuri nevezetű. Gyuri nem volt gazdag, talán még tehetős se, de rendelkezett egy ingatlannal /kétszintes óllal és a hozzátartozó szemétdombbal/, amit a telekkönyvi hivatal be is jegyzett Tarajos György névre.

Gyurinak szorgosan teltek a napjai, amíg az infrastruktúra belé nem ültette a depresszió magvát. Vagyis inkább a magvait, merthogy sorozatról van szó, nem másról.

Az ültetés egy derűs hajnalon kezdődött, egy héttel azután, hogy a falu, ahol Tarajos György ingatlana állt, szilárd burkolatú bekötőúthoz jutott.

A hajnal tehát derűs volt, Gyuri kiállt az ingatlan bejárata elé, hogy érces kukurikúval és az azt követő pöffeszkedéssel üdvözölje a napot.

Mell kidüllesztve, csőr kítátva, de a kukurikú mégse szárnyalt, hanem benntrekedt.

A friss, szilárdburkolatú bekötőúton ugyanis autó közelgett, recsegő hangon tájékoztatva a környéket arról, miszerint meghozta a Purinát, ami – azon kívül hogy táp – még kényelem és biztonság is.

Gyuri elámult.

Még sose hallott a Purináról úgy, hogy az kényelem és biztonság lenne, de betudta ezt előrehaladott korának, így aztán megbökte unokahúgát, a szexisen kopasznyakú Trudit, hogy felvilágosítást kérjen.

– Te, Trudi! Rémlik nekem, erősen, hogy sűrűn hallani a „kényelem és biztonság“-ot, de nem rémlik, hogy mire is vonatkozik ez.

Trudi nyaka pirosodni kezdett, kicsit toporgott, míg végül kibökte:

- Ami kényelmes és biztonságos, az az intim betét.
- Uh! – hörrent fel Gyuri – De mi a helyzet a szárnyassal?
- Mármint a betétek közül a szárnyassal?
- Egy frászt. A baromfiak féle szárnyassal. Amelyikek a Purinát eszik.
- Jóllaknak, gondolom. – felelte Trudi és odább somfordált.

Gyuri tehát ott állt a derűs hajnalban, értetlenül, és beszorult kukurikúval, amit már nem is óhajtott kiereszteni.

Elment tőle a kedve.

A következő napon Gyuri /feledve a recsegőhangú Purinát/, kiállt újra az ingatlan elé, és kidüllesztette a mellét.

Aztán meg vissza. Mert a bekötőúton újabb autó közelgett, színes, csicsás, és a hangszórója által felszólított mindenkit arra, hogy most vegyen fagyit, különben Tóth dr. munka nélkül marad, mert nem kezelheti az időszerű mandulagyulladásokat.

Gyuri még sose evett fagyit, és Tóth dr. neve hallatán sem érzett remegő áhítatot, de a kukurikúnak aznapra is befellegzett, akárcsak a derűs égnek, amin már gyülekeztek a novembert ígérő, sötét gomolyok.

Tarajos Gyuri este bevette azt a közérzet javító lucernatablettát, amit hites kotlósa tállalt elébe, látva az ő erős borongását.

– Azt hiszem, Mama, hogy más vidékre kéne költöznünk. Itten már csak a recsegő hangszórók érvényesülnek.

Tarajosné Kendermagos Vivien, rakott néhány kukoricacsutkát a tűzre, aztán így válaszolt:

– Már én is gondoltam erre, Papus. De okosan köll csinyáni a dolgokat, nem szeleburdi módon. Figyelj rám! Beszélük, faluszerte hogy jön az EU vásárolgatni igen jó pénzért. Egy illen márkás ingatlan mint a

miénk, ér legalább fél véka ezüstöt, fél véka aranyat. Abból már ollan tanyát vehetünk, ahonnajd visítva menekül az infrastruktúra, hidd meg.

– Úgy legyen – sóhajtotta Gyuri, és álomba szemderült. A közérzetjavító lucernatabletta olyan mélységekbe ringatta, hogy meg se hallotta a gázpalackcserélő autót, amely nem recsegett, viszont zenélt.

„Megy a gőzös, megy a gőzös Kanizsára” ezt zenélte, mialatt Gyuri, álmában, új ingatlan Mount Everest méretű szemétdombjáról harsogta a kukurikút.

Dél volt, mire felébredt és éppen jókor.

Az ajtó túloldaláról hallatszó kopogás vendég érkezését jelezte. Gyuri iparkodott, hogy ne várokoztassa a kopogót. A nyíló ajtóban álló látogató mélyet biccentett.

– Tarajos úr, nemde? Én az EU vagyok – mondta és körülnézett – Eredetileg azért jöttem, hogy keressek néhány kedves ingatlant, nagy a család, mindenki nyaralóra vágyik.

– Akkor bizony jó helyre jött! – vidult fel Gyuri – Mi éppen áruljuk a házat, meg a telket.

– Na igen – komolyodott el az EU – de vajon mennyiért?

Gyuri nagyon sajnálta, hogy hitese költője nem tartózkodott otthon.

Az asszony az üzleti ügyeket illetően sokkalta okosabb volt, mint ő, de nem volt mit tenni, Vivien piacozott, még legalább két óra, mire hazaér.

Behunyta tehát a szemét, sóhajtott egyet, majd azt mondta.

– Nem drága az egész. Megszámítanánk Önnek fél véka ezüstért, fél véka aranyért.

Az EU úgy röhögött, hogy majd megfulladt.

– Drága, jó Tarajos úr, maga el van varázsolva. Tudja mit kapok én fél véka ezüstért és fél véka aranyért az Üveghegyen innen? Nemhogy szemétdombot, inkább igen jövedelmező, szabványosított szemétbányát. /Hogy az egyebekről ne is beszéljek./

És már fordult is ki az ajtón, egy biccentéssel üdvözölve a szokásosnál korábban érkező Kendermagos Vivient.

– Ki volt ez, Papus? – kérdezte Vivien.

– Az EU – motyogta Gyuri.

– És? És? – nyüzsgött izgatottan Tarajosné.

– És? Leócsárolta az ingatlant. Egyenesen leócsárolta.

Tarajosné összecsapta a szárnyait.

– Biztos, hogy minden ollant elmondtál, ami növeli az értéket? Biztos, hogy tudja azt, hogy még a kurtafarkú mobilpostás is erre fele túr?

– Ne dühíts, Mama! – förmedt rá Gyuri – Ne dühíts, mert odacsapok!

Kendermagos Viviennek több se kellett.

– Nekem mered azt mondani, hogy odacsapok? Nekem, aki pátyollak, és dédelgetlek, és minden évben megtojok neked egy szakajtónyi gyereket? Tudd meg, Tarajos, hogy köztünk vége mindennek! Elköltözöm.

És úgy lett. Vivien még aznap eltűnt. /Formás tyúkocská volt, sok eséllyel bírt az érett korosztályt kedvelők körében./

Tarajos Gyuri bevette magát a Kottyantó kocsmába, és szépen, fokozatosan elitta az egész ingatlant.

Ha bárki megkérdezte, miért teszi, azt felelte:

– Mert áldozatul estem az infrastruktúrának. És mert ollan történt velem, ami még egyetlen Tarajossal sem. Engemet leócsárolt az EU.

Állatmesék 2.

Vállalkozás, ingatlanfedezettel

Csiga Ferenc igen szorgos tagja volt a társadalomnak.

Már 20 éve dolgozott a „MISMÁS” szövetkezet megbízottjaként, napi 8 órában nyálazta az út menti köveket és füveket, és bízást remélte, hogyha eljön az idő, a „MISMÁS” nyugdíjasaként, büszkén emlékezhet vissza önnön munkásságára.

Egy derűs, tavaszi reggelen azonban akkora sokk érte, hogy ahhoz képest a hét csapás csak amolyan pöckölésnek tűnt.

A dolog úgy zajlott le, hogy Csiga Ferencet magához hívatta az Elnök.

Na nem a köztársasági, azt még csak kibírta volna, de Csiga Ferencet a „MISMÁS” elnöke hívatta személyesen.

– Foglajon helyet, Csiga kolléga – kezdte az Elnök, végtelenül udvariasan, amitől Csiga rögtön vacogni kezdett és nem is ok nélkül.

– A helyzet az, hogy Ön mindig kiemelten jó munkaerő volt, így aztán nem tehet arról, hogy itt már az új szelek fújnak.

– Újak? – kérdezte Csiga?

– Újak – bólintott az Elnök. – És az új szelek nem engedik, hogy ne változtassunk a régi, mondhatni begyöpösödött technológiánkon. A holnap már a gépi nyálazásé! Úgy bizony, Csiga úr!

Csiga Ferenc úgy összetöppedt, hogy alig bírta levonszolódni a pénztárhoz, ahol kézhez kapta végkielégítésként, az utolsó havi veszélyességi pótlótyót /mióta a falujuk várossá fejlődött, igen megnőtt a munkaútvonalán a camionforgalom/, valamint azt a „MISMÁS” emlékérmét, amely az Elnököt ábrázolta, egy valódi, gépi nyálazó tövében.

Csiga Ferenc becsukta a „MISMÁS” ajtaját, és elcsoszogott az éremmel meg a veszélyességi pótlótyúval az újságoshoz, hogy állást keressen, az összes napilapokban. Főlöszlegesen.

Mert ami állást meghirdettek, ott vagy konzumhölgyre volt igény, vagy hosztesre, vagy táncoslábú tündérére, aki alkalmasint nem riad vissza attól, hogy sivatagi megrendelők kérésére is fellépjen egy maroknyi homok tiszteletdíjért.

Hivatásos nyálazót senki sem keresett.

Csiga Ferenc, bánatában tovább olvasta a hirdetéseket, és megakadt a szeme a vállalkozás rovaton.

„Ingatlannal rendelkező tőkéstársat keresek, kiemelten jól jövedelmező vállalkozásomhoz.” Így szólt a hirdetés, és a telefonon, aminek számát a jelentkezőknek megadták, egy igen kedves hangocskára fogadta Csiga Ferenc hívását.

– Varangy Henrik titkársága, tessék!

– Izé. Csiga vagyok. Csiga Ferenc. Nekem van egy ingatlanom, pontosabban egy lakóingatlanom, nem is tudom, érdekelné-e Önöket?

– Hát hogyné, Csiga úr! Varangy urat nagyon is érdekelné. Merthogy egy PUB-ot akar nyitni. Van hozzá népzeneje, meg ír whiskyje, csak helyisége nincs, ahol a közönség hörpölhetne, és népzenelehetne. Így aztán mi sem kéne jobban mint pl. az Ön lakóingatlana, amiért Varangy úr, fél év múlva /pontosan fél év múlva/, egy gyémánt félkrajcárt fizetne mint bérleti díjat, ugyanakkor pedig visszaszolgáltatná az Ön ingatlanát. Ennyi idő kell ugyanis ahhoz, hogy a vállalkozás nyereségessé működjön magát. Aztán, ha Ön /már megbocsásson a kifejezésért/ vérszemét kapna, és a megszerzett gyémántfélkrajcárral beszállni kívánna egy újabb üzletbe, hát annak sincs akadály.

– Huhu – huhogta Csiga Ferenc, mert a dolog felülmúlta a legszebb álmait is – De, izé. Amíg Varangy úr az én házamban PUB-bolna, én hol lagnék?

– Tavasszal és nyáron? Ugyan, Csiga úr! Ön, a hangjából ítélve, egy vérbeli machó! Egy ilyennek nem okozhat gondot egy fél évi táborozás, vagy tévedek?

Csiga Ferenc, a vérbeli machó, semmi perc alatt írta alá a szerződést, és további semmi perc alatt költözött ki a házából a kanális mellé, ahol nemcsak lakni tudott, hanem dolgozni is.

A Nádortorzsza Kft, Varangy Henrik ajánlására, alkalmanként foglalkoztatta, mint időszakos nyálazót.

Elmúlt a tavasz és a nyár, az ősz következett, és Csiga Ferenc már nagyon vágyott a házára, így aztán felkereste Varangy Henrik titkárságát a szerződés ügyében.

A valamikori kedves hangú Cickány Natália kimért volt, de udvarias.

– Nem értem Csiga úr! Miről beszél? Még hogy visszakeri a házát! De hát azt a házat Ön eladta! Varangy úr egy gyémánt félkrajcárt adott érte, ami igen méltányos ár, egy ilyen lelakott házért, már ne is haragudjon! És most kérem, hogy a továbbiakban ne akadályozzon a munkámban, jó? – ezzel Cickány Natália kitérte az ajtót, és Csiga Ferencet kitessekelte az őszbe.

Két nap kellett, hogy Csiga Ferenc összeszedje magát, és pert indítson Varangy Henrik ellen.

Nagy port kavart az ügy. Varangy Henrik, mindenki Heni bácsija, közkedvelt jelenség volt.

Ahány alapítvány létrejött, számíthatott rá nyugodtan. Ahol elkelt a segítség, ott megjelent és támogatt.

– Egy pocsolnyából indultam – nyilatkozta többször is – nem felejttem el a származásomat. Én ma is csak egy varangy vagyok.

Ezek után érthető, hogy a per fölborzolta a hívek kedélyét.

A tárgyalás napján, Varangy Henrik bemutatta az adás-vételi szerződést, amely szerint Csiga Ferenc egy gyémántfélkrajcárt kapott a házáért, ami a vételár kifizetése óta, Varangy Henrik tulajdonát képezi.

A bíróság Csiga Ferenchez fordult.

– Az Ön példánya hol van, Csiga úr?

– Letétben. Varangy úr ügyvédjénél. Ő ajánlotta fel, hogy megőrzi, nehogy elveszzen, amíg vissza nem kapom a házamat. Hiszen addig nem tudtam volna hol tartani.

A bíróság csóválta a fejét, erősen, a tárgyalás közönsége meg méltatlankodott.

– Csiga úr – mondta a bíróság, ahogy a méltatlankodás elült – Ön azt állítja, hogy bérbeadta a házát, és azt most kellett volna visszakapnia. Nem beszélve a bérleti díjról. De Önnek erről semmilyen írása sincs. Ezzel szemben Varangy úr azt állítja, hogy ő megvette és kifizette az Ön házát, és ezt hiteles szerződéssel is igazolja. Hogy lehet ez?

Csiga Ferenc nem jutott szóhoz. Teljesen összeroppant.

A bíróság előbb elvonult, aztán visszajött, hogy kihirdesse pártatlan ítéletét.

Az ítéletben elmarasztalta Csiga Ferencet, aki rágalmazni próbálta Varangy Henriket, és ezáltal jogtalanul anyagi javakhoz kívánt jutni.

Ezen kívül elmarasztalta azért, mert rossz fényben tüntette fel Varangy Henrik ügyvédjét, azt a briliáns elméjű jogtudort, és végül elmarasztalta antiszociális viselkedéséért, amit azzal indokolt, hogy a fent már elmarasztalt egyén, házas csiga léte, meztelenül jelent meg Justitia házában.

Varangy Henrik a tárgyalás után sajtótájékoztatót tartott.

Elmondta, hogy úgy véli, Csiga Ferenc nem bűnös, hanem súlyos pszichés zavarokkal küzd. Így aztán ő, Varangy Henrik felajánlja, hogy fedezi Csiga gyógykezelési költségeit, amibe természetesen beletartozik a kényszerzubbony is.

– Szegény, elborult elme! Legalább lesz, ami melegíti. – mondta szemében könnyekkel.

A sajtótájékoztató közönsége egymás vállára borulva zokogott.